

SYLWETKI PROFESORÓW POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ

WACŁAW SUCHOWIAK
(1876—1950)

55/12

Wacław Ludwik Suchowiak urodził się 16 VIII 1876 r. w miejscowości Buk koło Nowego Tomysła w Wielkopolsce, w rodzinie urzędnika magistrackiego. W 1895 r. ukończył gimnazjum humanistyczne im. Marii Magdaleny w Poznaniu. Przez pół roku pracował w warsztatach kolejowych we Wrocławiu, po czym podjął studia na Wydziale Budowy Maszyn w Wyższej Szkole Technicznej w Berlinie-Charlottenburgu. Studia ukończył w 1900 r., uzyskując dyplom inżyniera budowy maszyn.

W latach 1900—1902 odbywał praktykę warsztatową i konstruktorską, m.in. w zarządzie portu w Bremie i w biurze Dyrekcji Kolejowej w Hanowerze. Już wtedy dał się poznać jako utalentowany konstruktor. W 1902 r. wygrał ogłoszony przez Verein Deutscher Maschineningenieure konkurs na zaprojektowanie „przyrządu do przeładowywania węgla z wagonów kolejowych na statki rzeczne”, uzyskując złoty medal i nagrodę pieniężną na wyjazd za granicę. Umożliwiło mu to w następnym roku dłuższy pobyt w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej, gdzie zapoznał się z najdoskonalszymi w owym czasie urządzeniami do przeładowywania rudy. Po powrocie do Niemiec pracował przez dwa lata w Urzędzie Patentowym w Berlinie jako pomocnik eksperta, a od stycznia 1906 r. do marca 1909 r. w warsztatach kolejowych w Düsseldorfie, Dortmundzie i Witten oraz w Dyrekcji Kolejowej w Essen.

Następnie przeniósł się do Galicji (pod zaborem austriackim). Od kwietnia 1909 r. do maja 1911 r. był doradcą, potem dyrektorem technicznym w Fabryce Wagonów i Maszyn w Sanoku. Z dniem 1 X 1911 r. został mianowany profesorem zwyczajnym Szkoły Politechnicznej we Lwowie. Początkowo objął Katedrę Maszynoznawstwa Ogólnego, a od stycznia 1914 r. Katedrę Budowy Maszyn Dźwigowych i Transportowych na Wydziale Budowy Maszyn. Jednocześnie od 1911 r. należał do Towarzystwa Politechnicznego we Lwowie. W latach 1912—1914 wchodził w skład Wydziału (Zarządu) Głównego tego towarzystwa oraz w skład komitetu redakcyjnego *Czasopisma Technicznego*, wydawanego we Lwowie.

Od 1915 r. do połowy 1919 r. prof. W. Suchowiak przebywał wraz z rodziną w miejscowości Kamienskoje na Ukrainie, pracując w miejscowej Hucie Dnieprowskiej. Był tam początkowo konstruktorem maszyn dźwigowych i transportowych, od 1916 r. szefem biura zorganizowanego dla budowy fabryki wagonów, a po Rewolucji Październikowej szefem ogólnego biura technicznego huty. Zaprojektował m.in. konstrukcję wagonu towarowego rosyjskiego o nośności 1200 pudów (1916) oraz przygotował pełną dokumentację techniczną dla projektowanej i zbudowanej przy Hucie Dnieprowskiej fabryki wagonów (1917—1919).

W lipcu 1919 r. powrócił do Lwowa i ponownie objął Katedrę Maszyn Dźwigowych w miejscowej Szkole Politechnicznej (przemianowanej w 1921 r. na Politechnikę Lwowską — PL). Urlopowany na wniosek Ministerstwa Przemysłu i Handlu z uczelni lwowskiej, pełnił od 1 VII 1920 r. do 31 III 1921 r. funkcję prezesa Urzędu Patentowego RP w Warszawie. W latach 1921—1926 kontynuował pracę dydaktyczną w PL, wykładając budowę maszyn dźwigowych i transportowych, prawodawstwo patentowe oraz budowę wyciągów przemysłu naftowego. Ponadto pełnił funkcję rzecznika patentowego we Lwowie. W r. akad. 1922/23 był dziekanem Wydziału Mechanicznego PL.

Z dniem 9 IV 1926 r. objął Katedrę Dźwignic na Wydziale Mechanicznym Politechniki Warszawskiej (PW) i kierował nią przez 11 lat, to jest do chwili przejścia na emeryturę (1 IX 1937). Przez cały ten czas wykładał części maszyn, dźwignice, urządzenia transportowe i prawodawstwo patentowe dla studentów wydziałów: Mechanicznego i Elektrycznego, a po przejściu na emeryturę prowadził nadal wykłady zleczone (do wybuchu wojny w 1939 r.). W latach akad. 1931/32—1932/33 pełnił funkcję dziekana Wydziału Mechanicznego i wchodził w skład Senatu Akademickiego, ponadto był członkiem Senatu w r. akad. 1930/31 jako delegat wydziału. Przez pewien czas pozostawał kuratorem Koła Mechaników Studentów PW.

Prof. W. Suchowiak był twórcą wielu konstrukcji maszynowych o rewelacyjnych niekiedy zastosowaniach, w tym różnego rodzaju dźwignic, żurawi, suwnic i wyciągów o napędzie elektrycznym. Znany był też jako twórca uniwersalnych przyrządów pomiarowych. Na niektóre konstrukcje z dziedziny budowy maszyn posiadał patenty niemieckie i polskie. Ogłosił liczne artykuły z zakresu swej specjalności w czasopismach technicznych, krajowych i zagranicznych. W latach 30-tych wchodził w skład Rady Technicznej do Spraw Morskich przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu oraz był przewodniczącym komisji podnośników przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym.

Podczas okupacji hitlerowskiej prof. W. Suchowiak przebywał nadal w Warszawie. W latach 1942—1944 wykładał w Państwowej Wyższej Szkole Technicznej, uruchomionej za zgodą władz niemieckich w gmachach politechnicznych. Po wyzwoleniu zamieszkiwał początkowo w Łodzi, a od 1947 r. w Milanówku pod Warszawą. W latach 1945—1947 był organizatorem i pierwszym kierownikiem Katedry Dźwignic w Politechnice Łódzkiej. Od października 1947 r. związany był ponownie z Wydziałem Mechanicznym PW, kierując aż do śmierci Katedrą Dźwignic. Prof. W. Suchowiak zmarł 9 VII 1950 r. w Milanówku i został pochowany na miejscowym cmentarzu parafialnym.